

PRAKSISOVERSIGT · AFGIFTSRET

Praksisoversigt over vandafgift på ledningsført vand

Afgiftspligt, opgørelse, godtgørelse til momsregistrerede virksomheder og eftergivelse ved vandspild

Version 2 · Opdateret 22. jul. 2026 · 11 afgørelser · 2010-2025

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Vandafgiftsloven pålægger en statslig afgift af alt ledningsført vand, der forbruges her i landet, og praksis har konsekvent fastholdt, at hverken vandets kilde, kvalitet eller anvendelse har betydning for afgiftspligten – det afgørende er, at vandet leveres gennem en ledning. Tyngden i praksis ligger hos Skatterådet (bindende svar) og Landsskatteretten, suppleret af enkelte by- og landsretsdomme, og de tre centrale konfliktflader er afgiftspligtens ydre grænser efter § 1, godtgørelsesrettens kobling til momsfradragsretten efter § 9 og de strenge kumulative betingelser for eftergivelse ved vandspild efter § 24. Fælles for godtgørelses- og eftergivelsessporet er, at bevisbyrden ligger hos den, der påberåber sig lempelsen, og at manglende måling eller manglende dokumentation som hovedregel er fatalt.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Afgiftspligten efter vandafgiftslovens § 1 knytter sig alene til, at vandet er ledningsført og forbruges her i landet – vandets kvalitet, kilde og anvendelsesformål er uden betydning.
- 02** Opsamlet regnvand, oppumpet søvand og grundvand fra afværgeforanstaltninger er afgiftspligtigt, så snart det leveres via et ledningsnet, mens vand tappet direkte ved boringen uden ledning falder uden for afgiftspligten.
- 03** Recirkuleret processpildevand og rensset kloakvand falder efter en formålsfortolkning uden for det afgiftspligtige område, fordi vandet hverken er indvundet eller fremstillet i lovens forstand.
- 04** En leverandør kan ikke levere afgiftspligtigt vand uden afgift, selv om modtageren har fuld godtgørelsesret – modtagerens forhold påvirker ikke leverandørens afgiftspligt.
- 05** Momsfritagne virksomheder og institutioner med eget vandindvindingsanlæg skal registreres efter § 4, stk. 2, når forbruget overstiger 1.000 m³ årligt, og adgang til vand fra et alment vandværk fritager ikke for afgift af vandet fra egen boring.
- 06** For den registreringspligtige efter § 4, stk. 2, er kun forbruget ud over 1.000 m³ årligt afgiftspligtigt, og afgiften forhøjes med 25 pct. efter § 14, stk. 2.

- 07** Vandværkers afgiftspligtige mængde opgøres efter fakturadatoen, ikke efter forfaldsdag eller betalingsdag.
- 08** 90 pct.-reglen (minimumsafgiften) i § 7, stk. 2, gælder objektivt: et vandværk hæfter for afgift af mindst 90 pct. af den udpumpede mængde, uanset om ledningstabet skyldes et ekstraordinært brud, og uanset om vedligeholdelsespligten er opfyldt.
- 09** Vil et vandværk fravige den målte udpumpede mængde på grund af målerfejl, påhviler det vandværket at dokumentere fejlen og sandsynliggøre dens omfang.
- 10** Godtgørelse efter § 9 ydes kun i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående moms af vandet – en ret til momsGODTGØRELSE (fx ved udenrigspersonbefordring) sidestilles ikke med momsFRADRAGSRET.
- 11** Tilbagebetaling af vandafgift administreres efter samme retningslinjer som tilbagebetaling af elafgift, herunder for frivilligt momsregistrerede udlejere af idræts- og udstillingshaller.
- 12** Uden måling eller anden fyldestgørende dokumentation af virksomhedens eget forbrug er der ikke godtgørelsesret – en skønsmæssig egenopgørelse er ikke tilstrækkelig.
- 13** Regulering af det tilbagebetalingsberettigede beløb som følge af den endeligt opgjorte pro rata-fradragsprocent skal siden 1. januar 2023 angives i den momsperiode, der omfatter 6. måned efter regnskabsårets udløb, og ikke længere som efterangivelse.
- 14** Eftergivelse ved vandspild efter § 24 forudsætter, at samtlige betingelser er opfyldt kumulativt: brud på skjult installation i ejendom til boligformål, skriftlig og begrundet anmodning fra forbrugeren, og at den registrerede virksomhed afstår fra at opkræve både vandpris og afgift.
- 15** Kun vandspild ud over forbrugers årlige normalforbrug tillagt 300 m³ kan holdes uden for afgiftsgrundlaget, og mindstekravet nedsættes forholdsmæssigt ved afregningsperioder under et år.
- 16** Bruddets placering – også før måleren – fritager ikke fra § 24-betingelserne; er betingelserne ikke opfyldt, opretholdes opkrævningen.
- 17** En begrundelsesmangel efter forvaltningslovens §§ 22 og 24 kan repareres af klageinstansen, når den ikke har haft betydning for afgørelsens materielle rigtighed.

§ 1 Afgiftspligtens genstand: alt vand, der leveres gennem en ledning

Efter [vandafgiftslovens § 1](#) betales "en afgift til statskassen af ledningsført vand, der forbruges her i landet". Bestemmelsen har stået uændret siden loven blev gennemført ved **lov nr. 492 af 30. juni 1993**, og forarbejderne til den oprindelige § 1 nøjes med at fastslå det afgiftspligtige område og dets ene væsentlige negative afgrænsning:

Det foreslås, at der betales afgift af ledningsført vand, der forbruges her i landet. Vand i flasker, pap m.v., der sælges i detailhandlen, afgiftsbelægges således ikke.

Afgiftens formål er miljømæssigt. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget fremgår:

Et mindre vandforbrug vil resultere i mindre spildevand og derved begrænse miljøbelastningen af recipienterne. [...] En begrænsning af vandforbruget vil også kunne medvirke til at hæve vandspejlet i nogle af de søer og vandløb, der belastes hårdest ved indvinding af grundvand i sommermånederne. Endvidere vil forslaget medføre et incitament til at øge vedligeholdelsen af vandledninger, således at udsivningen minimeres.

Dette formål er i praksis blevet brugt som argument for en bred afgiftspligt, ikke imod den. I [SKM2015.668.SR](#) forelagde et alment vandforsyningsanlæg tolv scenarier for Skatterådet og gjorde gældende, at en formålsfortolkning måtte føre til, at genanvendt vand blev holdt uden for afgiften, fordi en afgift ellers ville fjerne incitamentet til genbrug. Skatterådet afviste dette for så vidt angår indvundet vand:

SKATs opfattelse [er], at opsamlet regnvand, som renses og efterfølgende leveres til borgere og virksomheder via et ledningsnet, er at anse for ledningsført vand og dermed omfattet af afgiftspligten efter vandafgiftsloven. Det er i overensstemmelse med vandafgiftens formål – at medvirke til et mindre vandforbrug og derved mindre mængde af spildevand.

Afgørelsen tegner tre linjer, der siden er blevet stående:

- **Kilde og kvalitet er uden betydning.** Opsamlet regnvand, oppumpet søvand (grovrenset såvel som oprenset til drikkevandskvalitet) og grundvand oppumpet som led i afværgeforanstaltninger på forurenede lokaliteter er alt sammen afgiftspligtigt, når det leveres via ledningsnet.
- **Ledningen er det afgørende kriterium.** Direkte tapning ved boringen uden brug af ledningsnet er ikke "ledningsført vand" og udløser derfor ikke afgift.
- **Recirkuleret processpildevand falder uden for.** Her anlagde Skatterådet omvendt en formålsfortolkning: da den afgiftspligtige mængde beregnes ud fra den indvundne eller fremstillede mængde, kan spildevand, der modtages og renses, ikke anses for indvundet eller fremstillet.

Med henvisning til lovens formål og opbygning, og at der er tale om salg af rensed processpildevand og rensed vand fra det fælles kloaksystem og ikke salg af vand fx indvundet fra en boring, er det SKATs opfattelse, at recirkulering af industrivand og kloakvand ikke er omfattet af det afgiftspligtige område for vandafgiftsloven.

Skatterådet fastslog samtidig, at **modtagerens godtgørelsesret ikke fritager leverandøren**: vandafgiftsloven giver ikke en leverandør mulighed for at levere afgiftspligtigt vand uden afgift, selv om aftageren er en virksomhed med fuld godtgørelsesret. Afgiftspligt og godtgørelse er to adskilte spor.

Den ældre praksis, som Skattestyrelsen fortsat henviser til, understreger hvor smal undtagelsen er. I [SKM2001.609.LSR](#) (Ferskvandscenter) fandt Landsskatteretten, at der skulle svares afgift af indvundet ferskvand til udstillingsakvarier, selv om stort set alt vandet blev ledt tilbage til naturkilden, så nettoindvindingen var tæt på nul. Modsat fandt det daværende Momsnævn i [TfS 1998, 362](#), at oppumpet **havvand**, der efter en ren temperaturændring blev ledt uændret tilbage i havet, ikke var afgiftspligtigt – en meget konkret vurdering, hvor både vandtypen og den uændrede tilbageledning var afgørende.

Afgiftssatsen fremgår af [§ 3](#) og udgør 6 kr. og 37 øre pr. m³. Det midlertidige bidrag til drikkevandsbeskyttelse, som blev lagt ind i vandafgiftsloven i stedet for den tidligere grundvandsafgift, og som optræder i ældre praksis, ophørte med udgangen af 2020 og indgår ikke i den gældende sats. Afgiftsfritagelse gælder alene levering

til andre registrerede virksomheder efter § 5, til udlandet og til diplomatiske repræsentationer m.v. efter § 10, jf. Den juridiske vejledning E.A.7.5.7, hvor diplomatfritagelsen af praktiske grunde administreres som en godtgørelsesordning.

LOV

Vandafgiftsloven § 1

Vandafgiftsloven § 3

Vandafgiftsloven § 5

Vandafgiftsloven § 10

PRAKSIS

Skatterådet · Vandafgift på genanvendt regnvand og overfladevand fra søer

27.10.2015

§ 2 Afgiftssubjekterne: registrerede virksomheder, egen indvinding og ejendomme uden almen forsyning

Vandafgiftslovens § 2 udpeger to grupper af afgiftspligtige. Efter § 2, stk. 1 betales afgiften af **registrerede virksomheder**, og efter § 2, stk. 2 tillige af **ejeren af en ejendom, der forsynes med ledningsført vand, men ikke får leveret vand fra en almen vandforsyning**.

Registreringspligten er reguleret i § 4. Almene vandforsyninger skal registreres efter § 4, stk. 1. Den praktisk vigtigste konfliktflade er imidlertid § 4, stk. 2, hvorefter virksomheder og institutioner m.v., der leverer varer og ydelser omfattet af momslovens § 13, stk. 1, og som i den forbindelse forbruger ledningsført vand fra andre anlæg end almene vandforsyninger, skal registreres, hvis forbruget overstiger 1.000 m³ årligt.

Golfklubberne udgør den mest gennemarbejdede sagsgruppe. I SKM2014.433.SR bekræftede Skatterådet, at en golfbane skal betale afgift efter § 4, stk. 2, af vand fra egen boring til banevanding, **selv om golfbanen samtidig havde adgang til vand fra et alment vandværk**. Den linje blev udbygget i tre samtidige bindende svar fra 2019:

Afgørelse	Spørgsmål	Resultat
SKM2019.213.SR	Godtgørelse af vandafgift for momsfrataget golfklub	Nej – ingen momspligtige aktiviteter, derfor ingen fradragsret og ingen godtgørelse
SKM2019.214.SR	Fritagelse for vand fra egne borer	Nej – afgiftspligt uanset egen boring
SKM2019.215.SR	Fritagelse fordi vandet ikke er af drikkevandskvalitet	Nej – kvaliteten er uden betydning

Begrundelsen i SKM2019.213.SR samler retsstillingen: fordi klubbens aktiviteter er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1 (sport og fysisk træning, samt bortforpagtning), og fordi klubben anvender mere end 1.000 m³ vand fra egen boring i forbindelse med disse aktiviteter, skal klubben registreres efter § 4, stk. 2. Skattestyrelsen fastslog udtrykkeligt, at der ikke i loven er noget krav om, at det afgiftspligtige vand skal have drikkevandskvalitet – "i stedet er afgiften pålagt selve forbruget af det ledningsførte vand".

To tekniske konsekvenser følger heraf. For det første er kun **den del af forbruget, der overstiger 1.000 m³ årligt**, afgiftspligtig, jf. § 7, stk. 5. For det andet **forhøjes afgiften med 25 pct.** efter § 14, stk. 2 for netop denne gruppe – virksomheder og institutioner, der leverer momsfratagne varer og ydelser og forbruger vand fra eget anlæg. Forhøjelsen er den lovgivningsmæssige modvægt til, at gruppen ikke har godtgørelsesret.

For ejendomme uden almen forsyning gælder en standardiseret opgørelse: efter § 7, stk. 6 udgør den afgiftspligtige mængde 170 m³ årligt pr. helårsboligenhed og 70 m³ årligt pr. boligenhed, der ikke er helårsbolig. Afgiften opkræves af **kommunen**, og afgiftsbeløbet forhøjes ligeledes med 25 pct., jf. § 14, stk. 1, der tillige giver kommunen adgang til at lade almene forsyningsselskaber forestå opkrævningen og til at forrente beløbet

efter [opkrævningslovens § 7](#). Skatteministeren kan efter [§ 7, stk. 7](#) fastsætte regler om målerbaseret opgørelse, og det er sket ved [bekendtgørelse om kommunernes opkrævning af afgift af ledningsført vand m.v.](#) Efter bekendtgørelsens [§ 1](#) kan den enkelte kommune bestemme, at den afgiftspligtige mængde i stedet opgøres efter måler for alle eller en del af de afgiftspligtige, idet opgørelsen alene omfatter den del af forbruget, der vedrører beboelse, og idet alle boligenheder, der forsynes fra samme anlæg eller boring, skal være omfattet af målerordningen. Kommunen kan opkræve et administrationsgebyr, der ikke må overstige udgifterne ved ordningen, jf. [§ 3](#), og skal afregne den opkrævede afgift til told- og skatteforvaltningen senest den 15. december i samme kalenderår, jf. [§ 4](#).

At sondringen mellem [§ 2, stk. 1](#), og [§ 2, stk. 2](#), og mellem [§ 4, stk. 1](#), og [§ 4, stk. 2](#), har selvstændig praktisk betydning ud over vandafgiften selv, illustreres af [SKM2020.193.SR](#), hvor netop disse bestemmelser blev inddraget ved fastlæggelsen af standardsatsen for spildevandsafgift ved egenudledning.

LOV	Momsloven § 13, stk. 1	Opkrævningsloven § 7	Vandafgiftsloven § 2, stk. 1, 2
	Vandafgiftsloven § 4, stk. 1, 2	Vandafgiftsloven § 7, stk. 5-7	Vandafgiftsloven § 14, stk. 1, 2
PRAKSIS	Skatterådet · Fastlæggelse af standardsats for spildevandsafgift ved egenudledning 14.05.2020 Skatterådet · Godtgørelse af vandafgift momsfrataget golfklub 11.04.2019 Skatterådet · Vandafgift af golfklubs vanding fra egne boringer 11.04.2019 Skatterådet · Golfklub skal betale vandafgift uanset vandkvalitet 11.04.2019 Skatterådet · Vandafgift af golfbanes forbrug fra egen boring 18.06.2014		

Vandværkernes opgørelse: fakturaprincippet, fradrag og 90

§ 3 pct.-reglen

For virksomheder registreret efter [§ 4, stk. 1](#) er den afgiftspligtige mængde i en afgiftsperiode efter [§ 7, stk. 1](#) de leverancer, for hvilke der er udstedt fakturaer, herunder acontoopkrævninger, i perioden, med fradrag efter [§ 8](#). Fradragene er udtømmende opregnet: vand tilført en anden registreret virksomhed, jf. [§ 5](#), og vand leveret til udlandet.

Skattestyrelsen præciserer i Den juridiske vejledning [E.A.7.5.6.2.1](#), at opgørelsen skal ske i vandværkets almindelige forretningsregnskab eller driftsrapporter, at eget forbrug skal medregnes (fx når et kommunalt vandværk leverer til kommunen), og at **fakturadatoen** – ikke forfaldsdatoen eller sidste rettidige betalingsdag – er styrende. Reglerne følger her opgørelsesreglerne for elselskaber og i øvrigt momstilsvarets periodisering.

Den bestemmelse, der oftest udløser tvist, er **minimumsafgiften** i [§ 7, stk. 2](#):

Den samlede afgiftspligtige mængde for et kalenderår udgør dog mindst 90 pct. af den udpumpede mængde tillagt den modtagne mængde, der er faktureret til virksomheden fra andre registrerede virksomheder og fra udlandet, og fratrullet den mængde, der er faktureret til andre registrerede virksomheder og udlandet (minimumsafgift).

Reglen er et rendyrket incitamentsinstrument: vandværket bærer afgiftsrisikoen for ledningstab ud over 10 pct., uanset årsagen. Praksis er kompromisløs. Det tidligere Momsnævn fastslog i **TfS 1998, 361**, at et ekstraordinært vandspild på ca. 6.800 m³ som følge af en lækage i et vandværks ledningsnet **ikke** kunne fradrages i den afgiftspligtige mængde; nævnet fandt, at der ikke var mulighed for at opgøre mængden på anden måde end efter [§ 7, stk. 1](#) og [2](#), og at det ved opgørelsen er uden betydning, om værket har opfyldt sin vedligeholdelsespligt, og om spildet er normalt eller ekstraordinært.

Den eneste undtagelse i praksis er formet meget snævert. I **TfS 1998, 360** fandt Momsnævnet, at der ikke skulle betales afgift af vand brugt til gennemskylning af et vandværks ledningsnet efter en forurening med spildevand. Der var tale om "en helt ekstraordinær situation, der ikke var forudset ved udformningen af" § 7, stk. 2: værket var uden skyld i den udefrakommende begivenhed og havde ingen indflydelse på skylningens varighed, som var bestemt af et myndighedspåbud. Skattestyrelsen understreger, at sædvanlig gennemskylning i forbindelse med reparationer derimod skal rummes inden for de tilladte 10 pct.

Om selve **den udpumpede mængde** er hovedreglen aflæsningen på udpumpningsmåleren. Vil vandværket fravige den, ligger bevisbyrden hos værket. Told- og Skattestyrelsen har tilladt, at mængden fastsættes ved andet end måling, når vandværket kunne fremlægge dokumentation for reelle målerfejl – fx ved eksterne tekniske undersøgelser – og kunne sandsynliggøre fejlmålingens omfang. Omvendt nåede Landsskatteretten i en utrykt kendelse af 30. juni 1998 frem til, at et vandværk skulle betale afgift af mindst 90 pct. af den **målte** oppumpede mængde, selv om der blev konstateret et væsentligt lavere forbrug hos forbrugerne, og selv om værket havde haft mistanke om fejlmåling og derfor havde udskiftet målerne; værket kunne ikke dokumentere fejlene ved de tidligere målere.

Minimumsafgiften opgøres som udgangspunkt pr. kalenderår og beregnes i årets sidste afgiftsperiode. Virksomheder med kun én årlig afregningsperiode over for forbrugerne kan efter § 7, stk. 3 vælge at opgøre minimumsafgiften på grundlag af forbrugsperioden. Efterfaktureres den betalte minimumsafgift til forbrugerne, indgår denne fakturering efter § 7, stk. 4 ikke i periodens afgiftsgrundlag – hvilket forhindrer dobbeltbeskatning af det samme vand.

At 90 pct.-reglen også danner rammen om vandspildssager over for den enkelte forbruger, ses i Landsskatterettens afgørelse [19-0107429](#), hvor netop § 7, stk. 2 sammen med § 24 udgjorde afgørelsens retsgrundlag.

LOV

Vandafgiftsloven § 5

Vandafgiftsloven § 7, stk. 1-4

Vandafgiftsloven § 8

Vandafgiftsloven § 24

PRAKSIS **Landsskatteretten** · Stadfæstelse af afgørelse om vandafgift - manglende dokumentation for vandspild 15.06.2023

§ 4 Godtgørelse efter § 9: momsfradragsretten som målestok

Vandafgiftslovens § 9, stk. 1 giver momsregistrerede virksomheder ret til at få tilbagebetalt afgiften af det af virksomheden **forbrugte** afgiftspligtige vand, og § 9, stk. 2 angiver målestokken:

Afgiften tilbagebetales efter stk. 1 i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for indgående merværdiafgift af vand. Tilbagebetaling omfatter dog ikke afgift af ledningsført vand i relation til aktiviteter nævnt i momslovens § 37, stk. 7 og 8. Til dokumentation af tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden kunne fremlægge fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf størrelsen af afgiften fremgår, jf. stk. 7.

Koblingen til momsen var tilsigtet fra begyndelsen. Af forarbejderne til den oprindelige § 9 fremgår:

Det foreslås ud fra konkurrencehensyn, at momsregistrerede virksomheder skal kunne få tilbagebetalt vandafgiften på samme måde, som de kan få tilbagebetalt energiafgifter. [...] Tilbagebetalingen af vandafgift sker på samme måde som tilbagebetalingen af energiafgifterne, dvs. over momsangivelsen.

Oprindelig var godtgørelsen dog begrænset af et bilag, der udelukkede liberale erhverv, forlystelser m.v. Denne begrænsning blev ophævet med virkning fra 1. januar 2005, og forarbejderne til ophævelsen beskriver den nugældende hovedregel:

Herefter kan alle momsregistrerede virksomheder få afgiften tilbagebetalt i samme omfang, som der ydes fradrag for indgående moms (købsmoms) af vand, når dette er købt til forbrug i virksomheden. Der kan fortsat ikke opnås tilbagebetaling af vandafgift for vand, der benyttes til videresalg, forbrug i funktionærboliger, indehaverens og personalets privatforbrug og formål der ikke vedrører omsætningen af momspligtige varer/ytelser.

De fire negativt afgrænsede formål er gengivet uændret i Den juridiske vejledning [E.A.7.5.7](#).

Sidestillingen med elafgiften er ikke blot en forarbejdsbemærkning, men bærende praksis. I [SKM2003.175.LSR](#) fandt Landsskatteretten, at tilbagebetaling af vandafgift skal administreres efter samme retningslinjer som tilbagebetaling af elafgift, hvorefter en frivilligt momsregistreret idrætshal var berettiget til tilbagebetaling. Samme princip er sidenhen lagt til grund for udstillingshaller, udstillingscentre, forsamlingshuse og medborgerhuse. Lovgiver har selv henvist til afgørelsen som udtryk for gældende ret, senest da campingpladsers og lystbådehavnes adgang til godtgørelse blev indført med virkning fra 1. januar 2018 – en ændring, der var nødvendig netop fordi forbrugskriteriet i vandafgiftsloven svarer til elafgiftslovens.

Grænsen for koblingen til momsen blev trukket skarpt i **udenrigspersonbefordringssagerne**. I [SKM2014.518.BR](#) tiltrådte byretten, at virksomheder, der kunne opnå **godtgørelse** af moms vedrørende udenrigspersonbefordring, ikke ved anvendelsen af vandafgiftslovens bestemmelser kunne anses for at have opnået **fradrag** for moms – momsfradrag og momsgodtgørelse er ikke synonyme begreber. Østre Landsret stadfæstede i [SKM2015.700.ØLR](#) og bemærkede, at hverken ordlyden af eller forarbejderne til de dagældende bestemmelser i elafgiftsloven og vandafgiftsloven gav grundlag for den modsatte fortolkning, ligesom selskabet ikke havde godtgjort, at der havde bestået en administrativ praksis om fuld tilbagebetaling; der var derfor heller ikke krav på varsel som ved praksisændringer, før SKAT kunne efteropkræve.

Den tilsvarende grænse går ved **momsfritagne aktiviteter**. I [SKM2019.213.SR](#) kunne en golfklub ikke få godtgørelse, netop fordi klubben ikke havde momspligtige aktiviteter og derfor ingen fradrag for indgående moms – hverken for vandet fra egen boring eller for vandet fra det almene vandværk. Hvor virksomheden har blandede aktiviteter, bliver godtgørelsen delvis; det var netop opgørelsen af den delvise fradrag, der var stridspunktet i [SKM2012.368.LSR](#) om et gymnasiums ret til godtgørelse af el- og vandafgift.

Endelig forudsætter godtgørelsen, at virksomheden reelt er **forbrugeren** af vandet. Skatterådet bekræftede i [SKM2017.422.SR](#), at en spørger kunne anses for forbruger af ledningsført vand ved fremstilling af teknisk damp, isvand og ionbyttet vand og derfor var godtgørelsesberettiget. Omvendt var et konkursbo efter en fiskefiletfabrik i [SKM2001.364.LSR](#) ikke berettiget til godtgørelse af vandafgift af vandleverancer til fabrikken. Hvor vandet leveres via en ejendsudslejer eller ejendomsadministrator, kan afgiftsbelastningen viderefaktureres til lejeren, så lejeren selv kan opnå godtgørelse i det omfang, betingelserne er opfyldt.

Om den generelle proces- og rumvarmesondring og godtgørelse af el-, gas-, olie- og kulafgift henvises til [energiagtifter](#), og om selve fradragets og pro rata-brøkens indhold til [moms-fortolkning](#).

LOV

[Momsloven § 13, stk. 1](#)[Momsloven § 37, stk. 7, 8](#)[Vandafgiftsloven § 9, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Skatterådet · Godtgørelse af vandafgift momsfrataget golfklub

11.04.2019

Dokumentationskravet: måling, bevisbyrde og skønsmæssig ansættelse

§ 5

Dokumentationskravet i § 9, stk. 2, 3. pkt. – fakturaer eller særskilte opgørelser, hvoraf afgiftens størrelse fremgår – er den hyppigste anledning til, at godtgørelseskrav falder. Bevisbyrden ligger entydigt hos virksomheden.

Landsskatterettens afgørelse 09-00929 er et rendyrket eksempel: godtgørelse af el- og vandafgift blev nægtet, fordi forbruget i de udlejede lokaler og i hestestaldene ikke var målt, og forbruget derfor ikke kunne henføres til virksomhedens egne godtgørelsesberettigede aktiviteter, jf. § 9, stk. 1.

Samme resultat nåede byretten i SKM2015.475.BR, hvor et selskab, der drev et teater, søgte godtgørelse af el- og vandafgift. Retten lagde til grund, at selve teaterproduktionen lå i fire andre produktionsselskaber, og at selskabet var registreret på en adresse, hvor også andre selskaber var registreret, uden at der var foretaget konkrete målinger af de enkelte selskabers forbrug. Da selskabets eget forbrug ikke var dokumenteret, var der ikke godtgørelsesret, og det var uden betydning, at selskabet havde udarbejdet en skønsmæssig egenopgørelse.

Blandet erhvervsmæssig og ikke-godtgørelsesberettiget anvendelse er en tilbagevendende kilde til tvist. I SKM2005.544.LSR kunne der ikke ske godtgørelse af elektricitets- og vandafgift vedrørende energiforbrug i et udendørs badeanlæg ved en campingplads, og Vestre Landsret behandlede samme problemstilling i SKM2007.562.VLR, hvor en campingplads var afgiftspligtig af el- og vandforbrug til et udendørs badeland, og hvor sagen tillige angik den skønsmæssige opgørelse af forbruget. Modsat blev et selskab, der udlejede en golfbane til en golfklub og var registreret for vandafgift, i SKM2001.599.LSR anset for berettiget til tilbagebetaling af vandafgift af vandet fra den private boring.

Skattestyrelsen har senest justeret praksis for opgørelsen af privatforbrug. Ved styresignalet SKM2025.640.SKTST er det fastslået, at der ved opgørelsen af virksomheders forbrug af ledningsført vand og fordelingen mellem bolig og virksomhed efter § 9, stk. 1 gælder samme praksis som for elektricitet, når der ikke er foretaget måling: vandforbruget i boligen kan fastsættes ved brug af de vejledende mindstesatser, der anvendes ved skatteansættelsen af privatforbrug, forbruget kan skønnes lavere, hvis der fremlægges dokumentation herfor, og er der ved skatteansættelsen fastsat et større privatforbrug end mindstesatserne, lægges dette større forbrug til grund. Styresignalet indebærer adgang til genoptagelse efter de almindelige regler.

Det praktiske råd, der kan udledes af sagsgruppen, er entydigt: **måling slår skøn**. Hvor målere ikke er opsat, må virksomheden regne med at bære risikoen for enhver usikkerhed om, hvor stor en del af forbruget der knytter sig til den momspligtige aktivitet.

LOV

Vandafgiftsloven § 9, stk. 1, 2

PRAKSIS

Landsskatteretten · Manglende godtgørelse af el- og vandafgift grundet manglende måling af forbrug i udlejede lokaler og hestestalde 19.05.2010

Periodisering og regulering efter den endelige pro rata-fradragsprocent

§ 6

Godtgørelsesbeløbet periodiseres efter § 9, stk. 3 for den periode, virksomheden anvender ved angivelsen af momstilsvaret, og omfatter afgiften af de leverancer af afgiftspligtigt vand, virksomheden har modtaget

i perioden. Beløbet anføres i hele kroner i rubrikken "Vandafgift" på momsangivelsen, jf. § 9, stk. 5, og tilbagebetalingen sker ved modregning i afgiftstilsvaret efter momsloven; i det omfang modregning ikke er mulig, udbetales beløbet efter [opkrævningslovens § 12](#), jf. § 9, stk. 6. Den tidligere bagatelgrænse på 50 kr. blev ophævet med virkning fra 1. januar 2014 med den begrundelse, at behovet var bortfaldet med indførelsen af én skattekonto.

For virksomheder med delvis fradragsret er det praktisk vigtigste spørgsmål, **hvornår** reguleringen som følge af den endeligt opgjorte fradragsprocent skal foretages. Her blev der ryddet op ved [lov nr. 832 af 14. juni 2022](#), der indsatte et nyt § 9, stk. 4 med virkning fra 1. januar 2023:

Reguleringen af det tilbagebetalingsberettigede beløb som følge af den endeligt opgjorte fradragsprocent for delvis fradragsret for moms skal angives efter reglerne fastsat i medfør af momslovens § 38, stk. 4, for så vidt angår tidspunktet for angivelse af regulering af afgiftstilsvaret.

Forarbejderne til bestemmelsen forklarer både mekanikken og dens konsekvenser for frister:

Det foreslåede vil medføre, at reguleringen af det tilbagebetalingsberettigede beløb som følge af den endeligt opgjorte fradragsprocent for delvis fradragsret for moms ikke fremadrettet vil skulle ske som en efterangivelse. Når reguleringen af det tilbagebetalingsberettigede beløb for opgørelsesperioden indgår i den ordinære angivelse, vil kravet opstå i den afgiftsperiode for moms, hvor reguleringen skal indgå, og altså i den afgiftsperiode for moms, der omfatter den 6. måned efter udløbet af virksomhedens regnskabsår. Reguleringen vil således ikke skulle periodiseres tilbage til den enkelte afgiftsperiode for moms, som reguleringen angår, og forældelsesfristen og genoptagelsesfristen vil først løbe fra den afgiftsperiode for moms, der omfatter den 6. måned efter udløbet af virksomhedens regnskabsår.

Bemyndigelsen i [momslovens § 38, stk. 4](#) er udmøntet ved ændring af momsbekendtgørelsens § 17, jf. Den juridiske vejledning [E.A.7.5.7](#). Konsekvenserne er praktiske og mærkbare:

- Reguleringen skal ske i den ordinære angivelse for den momsperiode, der omfatter 6. måned efter regnskabsårets udløb – hverken tidligere eller senere.
- Undlader virksomheden at regulere i den periode, skal der efterangives, og der beregnes renter tilbage til sidste rettidige betalingsdag for den pågældende periode.
- **Ophørte virksomheder** skal fortsat efterangive og periodisere til den sidst dannede momsperiode ved ophøret; der kan anmodes om rentefritagelse efter [opkrævningslovens § 8](#).

Hertil kommer, at leverandørerne har en oplysningspligt: virksomheder, der leverer vand, skal efter § 9, stk. 7 mindst én gang årligt afgive de oplysninger, der er nødvendige for opgørelsen efter § 9, stk. 2.

LOV

[Momsloven § 38, stk. 4](#)[Opkrævningsloven § 8](#)[Opkrævningsloven § 12](#)[Vandafgiftsloven § 9, stk. 3-7](#)

§ 7 Eftergivelse ved vandspild efter § 24 – de kumulative betingelser

§ 24 er lovens eneste egentlige billighedsregel, og den er formuleret som en snæver undtagelse. Efter § 24, stk. 1 skal virksomheder registreret efter § 4, stk. 1, ikke medregne den vandmængde til afgiftsgrundlaget efter § 7, stk. 1-3, der vedrører **vandspild forårsaget af brud på skjulte vandinstallationer i ejendomme til boligformål** – men "bestemmelsen finder anvendelse efter stk. 2-5".

Bestemmelsens historie forklarer dens nuværende form. Reglerne blev indsat i loven ved **lov nr. 338 af 16. maj 2001** (dengang som § 25), blev **utilsigtet ophævet** ved en konsekvensændring i **lov nr. 1336 af 19. december 2008**, og blev genindført som § 24 ved **LOV nr 522 af 12/06/2009**. Forarbejderne til genindførelsen er usædvanligt klare om både fejlen og formålet med den samtidige forenkling:

Med vedtagelsen af L 1336 af 19. december 2008, der vedrørte konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, blev bestemmelserne om godtgørelse ved vandspild m.m. i lov om afgift af ledningsført vand (§ 25, stk. 2-7) ophævet uretmæssigt med virkning fra 1. januar 2009. Med forslaget rettes der op på dette forhold, således at bestemmelserne indsættes i loven igen, dog nu som § 24 (hvilket skyldes ren lovteknik).

Og om afbureaukratiseringen:

Det er de registrerede virksomheder, dvs. de virksomheder, som også afregner afgiften til SKAT, der skal søge om eftergivelsen. Det er usædvanligt, at en registreret virksomhed skal have godkendelse fra SKAT for at kunne give godtgørelse til kunden. [...] Der er mange sager om vandspild på landsplan, og dette er ressourcekrævende. Det er sjældent, at der er reguleringer i forhold til det ansøgte. Derfor foreslås det, at bestemmelserne om godtgørelse af afgift i forbindelse med vandspild § 24 (tidligere § 25) i lov om afgift af ledningsført vand ændres således, at sager vedrørende private boligforhold ikke skal forelægges told- og skatteforvaltningen.

Afgørelseskompetencen ligger dermed hos **vandværket**, ikke hos Skatteforvaltningen – men vandværket skal opfylde samtlige betingelser, før det må reducere sit eget afgiftsgrundlag. Betingelserne er kumulative:

1. **Brud på skjult vandinstallation i ejendom til boligformål**, og vandspildet skal kunne dokumenteres henregnet til ejendommen på en sådan måde, at virksomheden kan opkræve vederlag for spildet hos forbrugeren, jf. § 24, stk. 2.
2. **Skriftlig og begrundet anmodning fra forbrugeren**, hvori denne beder om ikke at skulle betale afgift og andre beløb af det pågældende vandspild, jf. § 24, stk. 2.
3. **Virksomheden skal afstå fra at opkræve både vandprisen og afgiften** over for forbrugeren og udstede kreditnota på det eftergivne beløb inklusive vandafgift, hvis faktura allerede er udstedt, jf. § 24, stk. 3. Er forbrugeren udlejer, skal denne tilsvarende eftergive afgift og vandpris over for lejere, der efter lejeaftalen betaler for vandforbruget.
4. **Mindstekravet**: bestemmelsen finder ikke anvendelse for en mængde svarende til forbrugers årlige normalforbrug vedrørende den private bolig tillagt 300 m³, og mindstekravet nedsættes forholdsmæssigt, hvis den normale afregningsperiode er kortere end et år, jf. § 24, stk. 4.
5. **Subjektiv betingelse**: ledningsbruddet må ikke kunne tilregnes forbrugeren som forsætligt eller groft uagtsomt, og der skal være udøvet rimelige foranstaltninger for at stoppe bruddet, jf. § 24, stk. 5.

Told- og Skattestyrelsens meddelelse **SKM2002.22.TSS** udfylder betingelserne – bl.a. hvad der forstås ved ejendomme til boligformål, og hvordan mindstekravet beregnes ved flere boligenheder. Skattestyrelsen sammenfatter i Den juridiske vejledning **E.A.7.5.6.2.1**, at mindstekravet ved ejendomme med flere boligenheder **uden** måling i den enkelte enhed opgøres som ejendommens samlede årlige normalforbrug tillagt 300 m³ **pr. boligenhed**, og at der ved bimålere af samme standardkvalitet som hovedmåleren kan opgøres tilsvarende for de enheder, der forsynes efter bimåleren, når bruddet er sket efter denne. Netop beregningen af dette mindstekrav (i praksis kaldet en selvrisiko) ved flere lejemål med **fælles vandmåler** var stridspunktet i Landsskatterettens afgørelse **09-01494**, hvor afslaget på eftergivelse efter den dagældende § 25, stk. 2, blev stadfæstet.

En central praktisk pointe er, at **bruddets placering ikke i sig selv løser problemet**. Takstvejledningen for vandforsyning beskriver udgangspunktet i forsyningernes regulativer: sker der vandspild på en ejendom **før** afregningsmåleren – fx ved brud på en jordledning – kan spildet ifølge regulativet forlanges betalt af ejendommens ejer, selv om det ikke er målt, jf. [Takstvejledningen](#). Det er derfor § 24-betingelserne – ikke bruddets fysiske placering – der afgør, om afgiften kan holdes uden for afgiftsgrundlaget. Landsskatteretten stadfæstede i [19-0107429](#) en opkrævning af vandafgift netop med henvisning til manglende dokumentation for vandspildet, med [§ 7, stk. 2](#) og [§ 24](#) som retsgrundlag.

Uden for § 24's område er der ingen adgang til at fradrage vandspild. Skattestyrelsen fastslår udtrykkeligt, at det ud over brud på skjulte vandinstallationer i ejendomme til boligformål **ikke** er muligt at fradrage vandspild forårsaget af brud ved opgørelsen efter [§ 7, stk. 1](#) – hvilket er den direkte praktiske forlængelse af Momsnævnets afgørelse i TfS 1998, 361. For vandafgift vedrørende vandspild opkrævet før 1. januar 2009 gælder fortsat den dagældende § 25, stk. 2-7, med krav om skriftlig og begrundet anmodning til Skatteforvaltningen.

LOV

[Vandafgiftsloven § 4, stk. 1](#)[Vandafgiftsloven § 7, stk. 1-3](#)[Vandafgiftsloven § 24, stk. 1-5](#)

PRAKSIS **Landsskatteretten** · Stadfæstelse af afgørelse om vandafgift - manglende dokumentation for vandspild 15.06.2023
Landsskatteretten · Stadfæstelse af afslag på eftergivelse af vandafgift - Beregning af selvrisiko ved flere lejemål med fælles vandmåler 01.02.2010

§ 8 Efteropkrævning, frister, renter og de forvaltningsretlige krav til afgørelserne

Procedurereglerne følger opkrævningsloven og skatteforvaltningsloven. Kan afgiftsbeløbet ikke opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber, kan told- og skatteforvaltningen foretage en **skønsmæssig ansættelse** efter [opkrævningslovens § 5](#) – en hjemmel, der også gælder, hvor virksomheden har modtaget for meget i tilbagebetaling.

Genoptagelsesfristerne er de almindelige: ordinær genoptagelse af afgiftstilsvaret og godtgørelse efter [skatteforvaltningslovens § 31](#), og ekstraordinær genoptagelse efter [§ 32, stk. 1, nr. 3](#), når den afgiftspligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at afgiftstilsvaret er fastsat på et urigtigt grundlag. Landsskatteretten pålagde i [12-0189889](#) genoptagelse af en sag om vandafgift for golfbanevand, hvor både registreringspligten efter [§ 4, stk. 2](#), momsfrigørelsen efter [momslovens § 13, stk. 1](#), efteropkrævningshjemlen i [opkrævningslovens § 5, stk. 1](#) og genoptagelsesfristen i [skatteforvaltningslovens § 31, stk. 2](#) indgik. De generelle betingelser for ekstraordinær genoptagelse behandles selvstændigt under [skatteret-genoptagelse](#).

Renter ved for sen betaling påløber efter [opkrævningslovens § 7](#), og praksis for rentefritagelse efter [§ 8](#) er restriktiv. I [SKM2012.478.LSR](#) blev fritagelse for renter af for sent betalt vandafgift nægtet, selv om forhindringerne for rettidig indbetaling var medarbejderes sygdom og ferie. Tilsvarende fik et selskab i [SKM2013.472.LSR](#) ikke fritagelse for renter af for sent betalt afgift af ledningsført vand i en sag, der samtidig angik registreringsanmeldelsen og påbegyndelsesdatoen efter [§ 4](#).

Afgørelserne er forvaltningsafgørelser og skal derfor leve op til begrundelseskravene i [forvaltningslovens § 22](#) og [§ 24](#). Det er ikke en teoretisk problemstilling på vandafgiftsområdet: i [19-0107429](#) indgik netop [forvaltningslovens §§ 22 og 24, stk. 1](#) i afgørelsens retsgrundlag ved siden af vandafgiftslovens bestemmelser,

og Landsskatteretten stadfæstede opkrævningen. Mønstrer er velkendt fra forvaltningsretten i øvrigt: en begrundelsesmangel i førsteinstansen fører ikke uden videre til ugyldighed, når klageinstansen selv leverer den fyldestgørende begrundelse, og manglen ikke har haft betydning for afgørelsens materielle rigtighed.

Hvad kravene nærmere indebærer, er udfoldet i Folketingets Ombudsmands praksis. I [FOB 2020-27 om Gældsstyrelsens begrundelse i afgørelser om modregning](#) udtalte ombudsmanden:

Efter forvaltningslovens § 24, stk. 1, 1. pkt., skal en begrundelse indeholde en henvisning til de retsregler, afgørelsen er truffet i henhold til. Henvisningen til de anvendte retsregler skal være klar og specifik, så sagens parter uden videre kan identificere reglerne.

Ombudsmanden præciserede samtidig, at der ved ændrede bestemmelser bør henvises til den seneste lovbekendtgørelse og de relevante ændringslove, og at begrundelsen skal angive paragraf, stykke, nummer og litra. På skatteforvaltningens område er kravene tilsvarende indskærpet i [FOB 2021-25 om Vurderingsstyrelsens begrundelse og stillingtagen til partsanbringender](#), hvor ombudsmanden fremhævede, at standardbegrundelser er tilladte, men at kravene i § 24 også gælder for dem, og at ikke almindeligt forståelige fagudtryk må forklares. For vandværker, der efter 2009-ændringen selv træffer beslutning om at afstå fra opkrævning efter [§ 24](#), er det væsentligt at bemærke, at vandværkets afgørelse over for forbrugeren efter Skattestyrelsens opfattelse **ikke kan påklages til Skatteforvaltningen**.

LOV

[Forvaltningsloven § 22](#)[Forvaltningsloven § 24, stk. 1](#)[Opkrævningsloven § 5, stk. 1](#)[Opkrævningsloven § 7](#)[Opkrævningsloven § 8](#)[Skatteforvaltningsloven § 31, stk. 2](#)[Skatteforvaltningsloven § 32, stk. 1](#)

PRAKSIS

Landsskatteretten · Stadfæstelse af afgørelse om vandafgift - manglende dokumentation for vandspild

15.06.2023

Landsskatteretten · Landsskatteretten pålægger genoptagelse af sag om vandafgift for golfbanevandning

11.09.2012

§ 9 Grænsefladen til spildevandsafgiften og til andre afgiftsordninger

Vandafgiften er tæt koblet til spildevandsafgiften, men de to ordninger må holdes adskilt. Koblingen sker i spildevandsafgiftslovens opgørelsesregler: for ejendomme, hvor der kun afledes spildevand fra boligenheder, fastsættes vandforbruget efter [spildevandsafgiftslovens § 7, stk. 5](#) efter måler eller som et skønnet forbrug, "der mindst svarer til den mængde vand, hvoraf der for boligenheden betales vandafgift efter lov om afgift af ledningsført vand".

Skatterådet anvendte denne kobling i [SKM2025.260.SR](#) om en landbrugsejendom, hvor kun boligenheden afledte afgiftspligtigt spildevand, mens driftsbygningerne afledte til gylletank. Rådet fastslog, at standardsatserne i § 7, stk. 4, ikke kunne anvendes, at en bimåler på boligenheden kunne lægges til grund, og at hovedmålerens samlede forbrug ikke kunne danne grundlag, fordi der skal ses helt bort fra den erhvervsmæssige del. Afgørelsen illustrerer, at vandafgiften kan blive **målestok** for en anden afgift, uden at reglerne i øvrigt er sammenfaldende. På samme måde inddrog Skatterådet i [SKM2020.193.SR](#) vandafgiftslovens [§ 2](#) og [§ 4](#) ved fastlæggelsen af standardsatsen for spildevandsafgift ved egenudledning.

Denne praksisoversigt dækker **ikke** spildevandsafgiftens egne opgørelses- og standardsatsregler. Tilsvarende behandles proces- og rumvarmesondringen og godtgørelse af el-, gas-, olie- og kulafgift under [energiavgifter](#), den substantielle momsfradragetsret og pro rata-brøken under [moms-fortolkning](#), ekstraordinær

genoptagelse af afgiftstilsvaret under [skatteret-genoptagelse](#), og bindende svar som retskildetype under [bindende-svar-skatteraadet](#).

Endelig bemærkes, at der ikke er vedtagne, men endnu ikke konsoliderede ændringer af vandafgiftsloven ud over den gældende lovebekendtgørelse. Retsstillingen som beskrevet ovenfor er dermed den gældende.

LOV	Spildevandsafgiftsloven § 7, stk. 4, 5	Vandafgiftsloven § 2	Vandafgiftsloven § 4
PRAKSIS	Skatterådet · Spildevandsafgift på landbrugsejendom ved kun udledning fra boligenhed		14.05.2025
	Skatterådet · Fastlæggelse af standardsats for spildevandsafgift ved egenudledning		14.05.2020

§ 10 Sammenfatning: tre spor med hver sin bevisbyrde

Praksis på vandafgiftsområdet kan sammenfattes i tre spor, som hver har sin egen logik og sin egen bevisbyrdefordeling.

Afgiftspligten er bred og næsten formalistisk. § 1 rammer alt vand, der leveres gennem en ledning og forbruges her i landet. Hverken kilden (regnvand, søvand, afværgegrundvand, egen boring), kvaliteten (drikkevand eller ej) eller anvendelsen (banevanding, køling, akvarier) fritager. De eneste anerkendte huller er meget snævre: vand tappet direkte ved boringen uden ledningsnet, recirkuleret processpildevand og rensset kloakvand, samt – efter en helt konkret vurdering – oppumpet havvand, der ledes uændret tilbage, jf. [SKM2015.668.SR](#), [SKM2019.215.SR](#) og TfS 1998, 362 sammenholdt med SKM2001.609.LSR. Den, der påberåber sig en af undtagelserne, må godtgøre, at den konkrete leveringsform falder uden for ordlyden.

Godtgørelsen er en spejling af momsfradragsretten – ikke en selvstændig lempelse. § 9, stk. 2 betyder, at den momsfritagende aktivitet aldrig giver godtgørelse, at momsgodtgørelse ikke er momsfradrag ([SKM2015.700.ØLR](#)), og at delvis fradragsret giver delvis godtgørelse med efterfølgende regulering efter den endelige pro rata-procent i den momsperiode, der omfatter 6. måned efter regnskabsårets udløb. Bevisbyrden for både forbrug og fordeling ligger hos virksomheden, og uden måling er skønnet ikke virksomhedens, men myndighedens – jf. [09-00929](#) og [SKM2015.475.BR](#).

Eftergivelsen ved vandspild er en undtagelse, der skal opfyldes fuldt ud eller slet ikke. § 24 stiller fem kumulative krav, hvoraf de tre mest oversete er den skriftlige og begrundede anmodning fra forbrugeren, kravet om at virksomheden faktisk afstår fra at opkræve **både** vandpris og afgift, og mindstekravet på normalforbrug plus 300 m³. Betingelserne gælder også, hvor bruddet er sket før måleren, og uden for § 24 er der ingen adgang til at fradrage vandspild i afgiftsgrundlaget – heller ikke ved ekstraordinære brud på vandværkets eget ledningsnet, hvor 90 pct.-reglen i § 7, stk. 2 står ubøjeligt fast, jf. [19-0107429](#), [09-01494](#) og TfS 1998, 361.

For rådgivning betyder det, at de tre mest værdiskabende handlinger på området er banale: **opsæt målere, gem fakturaerne med afgiftsspecifikation, og få forbrugers skriftlige, begrundede anmodning på plads, før kreditnotaen udstedes.**

LOV	Vandafgiftsloven § 1	Vandafgiftsloven § 7, stk. 2	Vandafgiftsloven § 9, stk. 2
	Vandafgiftsloven § 24		
PRAKSIS	Landsskatteretten · Stadfæstelse af afgørelse om vandafgift - manglende dokumentation for vandspild		15.06.2023
	Landsskatteretten · Manglende godtgørelse af el- og vandafgift grundet manglende måling af forbrug i udlejede lokaler og hestestalde		19.05.2010

Landsskatteretten · Stadfæstelse af afslag på eftergivelse af vandafgift - Beregning af selvrisko ved flere lejemål med fælles vandmåler	01.02.2010
Skatterådet · Golfklub skal betale vandafgift uanset vandkvalitet	11.04.2019
Skatterådet · Vandafgift på genanvendt regnvand og overfladevand fra søer	27.10.2015

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Vandafgiftsloven § 1	Vandafgiftsloven § 2
Vandafgiftsloven § 4	Vandafgiftsloven § 7 stk. 2
Vandafgiftsloven § 9 stk. 1, 2	Vandafgiftsloven § 24

MATERIALE Citerede afgørelser

11 afgørelser

LANDSSKATTERETTEN · ADMINISTRATIV KLAGEINSTANS		4
15.06.2023	Stadfæstelse af afgørelse om vandafgift - manglende dokumentation for vandspild	19-0107429
11.09.2012	Landsskatteretten pålægger genoptagelse af sag om vandafgift for golfbanevanding	12-0189889
19.05.2010	Manglende godtgørelse af el- og vandafgift grundet manglende måling af forbrug i udlejede lokaler og hestestalde	09-00929
01.02.2010	Stadfæstelse af afslag på eftergivelse af vandafgift - Beregning af selvrisko ved flere lejemål med fælles vandmåler	09-01494
SKATTERÅDET · ADMINISTRATIV MYNDIGHED		7
14.05.2025	Spildevandsafgift på landbrugsejendom ved kun udledning fra boligenhed	24-2805622
14.05.2020	Fastlæggelse af standardsats for spildevandsafgift ved egenudledning	19-0813729
11.04.2019	Godtgørelse af vandafgift momsfrataget golfklub	18-1768407
11.04.2019	Vandafgift af golfklubs vanding fra egne borerer	18-1886519
11.04.2019	Golfklub skal betale vandafgift uanset vandkvalitet	18-1891053
27.10.2015	Vandafgift på genanvendt regnvand og overfladevand fra søer	15-0508310/15-0865131
18.06.2014	Vandafgift af golfbanes forbrug fra egen boring	14-0101549